

de forskjellige Kirker til Skolen; men heraf blev Folgen, at mange Gange en større Commune betalte et mindre og en mindre Commune et større Beløb. Ved en kongelig Resolution blev det da bestemt, at Tavlepengene skulde udbedes af de forskjellige Communer i Forhold til Folketallet. Saalænge de betales til Fattigvæsenet, var der naturligvis Intet til Ginder for, at Fattigvæsenet, som modtog Tavlepengene, ogsaa indbetalte dem til Realskolen; men nu udkom der senere en Lov, der bestemte, at disse Tavlepenge ikke skulde tilfalde Communens Fattigvæsen, men den frivillige Fattigtasse, og heraf følger, at Fattigtassen skulde vedblive at udbetale Pengene til Rønne Skole uden at være den, der modtog Tavlepengene, hvorved den altsaa kom i en elendommelig Situation. Herover er der opstaaet en særdeles Misforståelse i Communerne, og flere af dem have, saavidt mig bekendt, i den senere Tid undladt at indbetale disse Penge til omnævnte Realskole. Jeg vilde derfor tillade mig at forespørge, om der ikke er Sandsynlighed for, at en Afgift, som i sig selv er ubetydelig, men som efter den Maade, hvorpaa den opkræves, bliver odios, enten tør haabes affattet, eller dog i alt Fald afløst af en anden Afgift.

Kirke- og Underviisningsministeren: Hvad det sidste Punkt angaaer, der blev fremsført i Form af et Spørgsmaal, er jeg naturligvis ikke istand til at svare afgjorende derpaa i dette Dieblit; det er mig ikke bekendt, ialtsald ikke i dette Dieblit nærværende, hvilke Skridt der ere gjorte i saa Henseende, men jeg kan ikke andet end gjerne slutte mig til den Misforståelse, som den ærede Rigsdagsmand fremsatte. Spørgsmaalet er i og for sig af en saa ringe Betydning, som ogsaa af ham anført, og Sagen synes ogsaa naturlig

at være kommen frem efter de Forhandlinger, der ere foretagne i den Anledning, men det vil som sagt vist ikke have nogen uovervindelig Vanskelighed at slippe fri for en saadan Ordning af Sagen, idet det altsaa vil berøe paa, hvorvidt der er gjort Skridt i den Retning til Ministeriet, hvilket som sagt ikke i dette Dieblit er mig bekendt.

Hvad de øvrige Punkter angaaer, der taften ere berørte, vil jeg ganske i Forbigaaende bemærke, især da de paagældende Forslag nu ere tagne tilbage, at mine Vitringer ved Slutningen af Formiddagsmødet, som have foranlediget den 2den Landstingsmand for 10de Kredts (Vehmann) til nogle Bemærkninger taften, nærmest sluttede sig til disse Forslag og til nogle yderligere Anthydninger fra den samme Rigsdagsmand, der havde stillet Ændringsforslagene, og hvilke ikke vare ikkædte en bestemt Ændringsforslagsform. Mine Bemærkninger gif derfor ud paa, at, om jeg endogsaa maatte erkende om nogle af Forslagene fra hans Side, at de i Virkeligheden vilde medføre en Forbedring i Finantslovens Form, vilde jeg dog ikke ansee det for ønskeligt, om man vilde drive denne, som jeg da kaldte det, puristiske Tendens med Hensyn til at give Finantsloven en correct Form saa vidt paa een gang, hvorved det vilde faae et noget strengt Udseende, naar Hensyn tages til, at noget Egnende er gaaet igjennem ved mangfoldige Behandlinger tidligere, et Udseende af, at man der har besundet sig i en uheldigere Tilstand, end Tilfældet er. Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand netop var enig med mig dert, og jeg kan derfor saameget mindre begribe, hvorledes han derfra vil slutte, at jeg ikke vil see den Sag alvorligt, som den ærede Landstingsmand har bragt paa Bane ved denne Forhandling.